

Βιασμός ελληνικής γλώσσας – υπόστασης

Σχέση Ευφυΐας — Λόγου

Ο φλοιός του ανθρώπινου εγκέφαλου θεωρείται από την Επιστήμη ως έδρα ανώτερων και σύνθετων λειτουργιών, όπως της *ευφυΐας*. Η τελευταία μας διακρίνει από τα περισσότερα άλλα έμβια όντα του ζωικού βασιλείου (με μοναδικές, ενδεχομένως, εξαιρέσεις κάποια είδη φαλαινών, δελφινιών, πρωτευόντων θηλαστικών και ίσως μερικά πανέξυπνα πουλιά). Στην *ανέλιξη* ή ανάπτυξη της ανθρώπινης ευφυΐας πιστεύεται ότι τα μέγιστα συνέβαλαν δύο πράγματα: τόσο η ικανότητα *λόγου* όσο και η δυνατότητα αντιμετάθεσης του αντίχειρα, που κατέστησε δυνατή μια ολοένα αυξανόμενη δεξιότητα χρήσεως της άκρας χείρας για λεπτότερες κινήσεις, απαιτητικές.

Φαίνεται, μάλιστα, ότι ήταν *αμφίδρομη* η ευεργετική επίδραση έκαστης από τις ως άνω λειτουργίας σε άλλες τις έτερες: Δηλαδή ο λόγος μας έκανε ευφυέστερους, αλλά και η βελτιωμένη ευφυΐα ευεργέτησε τον ανθρώπινο λόγο, ανυψώνοντάς τον σε υψηλότερο επίπεδο έκφρασης· η ακριβέστερη έκφραση ορθών ιδεών βοήθησε περαιτέρω την εξέλιξη ευφυΐας ως “θετική ανατροφοδότηση” (*positive feedback*) κ.ο.κ.

Στην μακραίωνη εξελικτική βελτίωση του ανθρώπινου είδους ο κοσμοϊστορικός σταθμός, που ορίστηκε ως *όριο έναρξης* της Ιστορίας, στάθηκε η *Γραφή*. Η στιγμή, που ο άνθρωπος άρχισε να αφήνει αποτυπωμένα γραπτά σημάδια—είτε ‘ορνιθοσκαλίσματα’ σφηνοειδών γραφών, είτε ιερογλυφικά, είτε συλλαβάριου τύπου Γραμμικής Β’ είτε, τέλος, αλφαβήτου—πίσω του, ορίζεται ως *απαρχή ή χαραυγή ιστορικών χρόνων*, εφόσον είναι

κατανοήσιμο σήμερα το νόημα της παλαιάς γραφής. Δηλαδή απαιτείται τα « σημεία » (αποτυπώματα γραπτά λόγου) να αντιστοιχούν κατά την *Σημειωτική** σε « σημαινόμενα » (έννοιες, ιδέες ή πράγματα) κατανοητά σήμερα, για να μετράνε ως έναρξη ιστορικών χρόνων.

Για τον *Γραπτό* λόγο εξακολουθώ να πιστεύω πως ισχύει ό,τι και για τον “λόγο” γενικότερα (στον προφορικό μονάχα είχα ενωρίτερα αναφερθεί στις σκέψεις μου τούτες): δηλ. και ο *Γραπτός* λόγος βοηθάει, διευκολύνει και ευοδώνει την περαιτέρω ανάπτυξη ανθρώπινης ευφυΐας, όπως και αντιστρόφως. Θεωρώ ότι είναι συγκοινωνούντα δοχεία από την μια μεριά ο Λόγος (γραπτός και προφορικός) και από την άλλη η Ευφυΐα. Μάλλον κάτι παρόμοιο υποθέτω ότι θα θεωρούσε και διάσημος, εγνωσμένου κύρους, συγγραφέας και ακτινοβόλουσα πνευματική Προσωπικότητα, όταν ευαγγελίσθηκε σε εμάς το χαρμόσυνο αναστάσιμο νέο: « Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος... »

Η ίδια η λέξη “λόγος” εμπεριέχει και την έννοια της *λογικής*, τουλάχιστον όπως προκύπτει από τα παράγωγα: *έλλογος*, *λογικός*, *εύλογος* κ.τ.ό. Όποτε σήμερα αναφερόμαστε στην *λογική*, στο μυαλό μας πρωτο-έρχεται, φυσικά, η “*Αριστοτέλεια Λογική*”. Την τελευταία πλέον επιτυχώς κατορθώνεται να την εκφράζουν κάποιοι από μας με παγκόσμια και πανανθρώπινα σύμβολα (τα της Μαθηματικής επιστήμης), αντί λεκτικών ισχυρισμών βασιζόμενων σε συντακτικό και ορθογραφία. Δυστυχώς οι λεκτικοί συλλογισμοί καθορίζονται—περιορίζονται—από ιδιαιτερότητες εκφραστικές και μορφολογικές κάποιας συγκεκριμένης γλώσσας (λ.χ. ελληνικής, αραβικής, αγγλικής κλπ.). Οφείλω εδώ να ανακεφαλαιώσω, συνοψίζοντας τις μέχρι τώρα σκέψεις μου :

Ευφυΐα, νοητική ανέλιξη, λογικοί συλλογισμοί, επιστημονική ανάπτυξη, απειροστικός λογισμός, Μαθηματικά, Τέχνες, πολιτισμός και Άνθρωπος πάνε Όλα—*άπαντα*—*μαζί*, *χέρι-χέρι* με την καταγραφή Λόγου, ή με την *Γραφή*, δηλ. με τον γραπτό λόγο. Νομίζω πως

* τουλάχιστον όπως νοούσε ο Umberto Eco την Σημειωτική στα βιβλία του

οι πιο πάνω απόψεις συνάδουν με όσα η Σημειωτική υποστηρίζει καθώς και η Νευρολογία και η εξελικτική Ανθρωπολογία, όσο και ο Κοινός Νους του αναγνώστη.

Λόγος εκφρασμένος στην ελληνική

Όσο καλύτερα, ευπρεπέστερα, ακριβέστερα, σαφέστερα, λεπτομερέστερα και λογιότερα γράφουμε τις ιδέες και σκέψεις μας, τόσο προχωράμε την βελτίωση της εξυπνάδας του είδους μας, του ανθρώπινου, οπουδήποτε στον πλανήτη: γιατί όχι και στην Ελλάδα, λοιπόν;! Στο κάτω-κάτω η δική μας γλώσσα όχι απλά εξέφρασε επιτυχώς, επαρκώς έννοιες φιλοσοφικές, τραγωδία, ρητορική, λογοτεχνία και ιστοριογραφία, αλλά επιπρόσθετα *εφηύρε κιόλας!* **Επινόησε** η γλώσσα μας, ο λόγος μας, τις ίδιες τις παραπάνω Έννοιες αυτές καθαυτές[†].

Έννοιες, όπως το κατά τον Αισχύλο “Κράτος” και η “Βία”, όπως η κατά τον Ιπποκράτη “Ένδειξη” (εφαρμογής κάποιας θεραπείας), όπως η “δημοκρατία” και άλλες πολλές, ήταν Ανύπαρκες ή *αδιανόητες* ακόμη και ως “σημαινόμενα”, μέχρι να τις γεννήσει ο ανθρώπινος λόγος μέσα από την φόρμα της Γραπτής ελληνικής γλώσσας: η γέννα αυτή, ο *τοκετός* των εννοιών και ο καθορισμός αντίστοιχων λέξεων κατάλληλων κατέστησε εφικτό τον Με Αυτές συλλογισμό, ώστε να ανέβει ο ανθρώπινος Πολιτισμός,—η Τέχνη και η Επιστήμη—ακόμη Υψηλότερα, στα σημερινά ύψη, τα ζηλευτά.

[†] την περί ατόμων θεωρία του Δημόκριτου, τις αρχαίες ελληνικές τραγωδίες Αισχύλου, Σοφοκλή και Ευριπίδη, την ιστορική συγγραφή του Θουκυδίδη, την δικανική ρητορική του Λυσία και πολλά άλλα πολιτιστικά επιτεύγματα του ελληνικού Λόγου μονάχα ως κοσμήματα μπορούμε να τα δούμε σήμερα, ως τα *πολύτιμα πετράδια του Στέμματος*, του άυλου ή εικονικού (virtual Crown), που φέρει περήφανα στην κεφαλή του ο homo sapiens sapiens !

Συστήματα Γραφής της ελληνικής

Μέσα στην γραπτή αποτύπωση από αλεξανδρινούς φιλόλογους της ελληνικής μας λαλιάς (της "Κοινής", όπως την λέγανε τότε) κρίθηκε χρήσιμος και **απαραίτητος** ένας δεδομένος πλεονασμός συμβόλων, ως προς τα **bits ποσοτικοποιημένης Πληροφορίας**, που καταγραφόταν και αποθηκευόταν (ή διαδιδόταν) ‡. Ήταν κάτι σαν την σημερινή επαλήθευση με "checksum" και με άλλες μεθόδους, που εφαρμόζει η Πληροφορική Δικτύων, για να επαληθεύει (και να επιδιορθώνει) "πακέτα πληροφοριών", όταν διαβιβάζονται διάφορες ποσότητες αυτών.

Με απλά λόγια η δασεία (´), η περισπωμένη (~), η "υπογεγραμμένη" (δηλ. το γράμμα *ιώτα* γραμμένο *Κάτω* από άλλο φωνήεν, " α η ω ") και άλλα σύμβολα (τόνοι και πνεύματα) του "Πολυτονικού" συστήματος (γραφής των ελληνικών) βοηθούσαν τον αναγνώστη (έφηβο, παιδί ή ενήλικο, άτομο νοημοσύνης μέτριας ή σοφό, ημεδαπό ή αλλοδαπό) να αντιληφθούν επακριβώς **τι** αλλιώςτική (διαφορετική) **έννοια σήμαινε** μια λέξη, η οποία μπορεί να ηχούσε **παρόμοια** με έτερη λέξη, που όμως σήμαινε εντελώς άλλο πράγμα :

Άλλο ήταν το θηλυκό άρθρο " ή " (λ.χ. ή θάλασσα), **άλλο** ήταν το διαζευκτικό " ή " ("θέλεις καφέ ή τσάι ; ") και **άλλο** ήταν η δοτική της μονοσύλλαβης λέξεως " ή " = " εν τῇ ὁποία " = (" εν ἧ περιπτώσει ", " μακαρία ή ὁδὸς ἧ πορεύει σήμερον " κ.τ.ό.) κλπ.

Παρόμοια, ήταν πανεύκολα κατανοητή με Πολυτονικό η **μεταβολή συμφώνων σε δασύτερα** ὁμοια (όπως του Τ [t] σε Θ [th], του Π [p] σε Φ [ph], του Κ [c / k] σε Χ [ch / kh]) **πριν από δασεία**:

‡ για να μπορέσουν να μάθουν να την ομιλούν ή να την προφέρουν σωστά οι τότε, της εποχής εκείνης, "βάρβαροι", ώστε να καταστούν "τῆς ἡμετέρας παιδείας μετέχοντες", δηλαδή ώστε να πάψουν να ορίζονται ως βάρβαροι πια!

- Λέμε σήμερα ορθά “κα**θ**ορίζω” και όχι βέβαια “κα**τ**ορίζω” (< κατ' + όρίζω, τ + ό = θ / th).
- Λέμε ορθά “ε**φ**εξής” (και όχι “ε**π**εξής” < έπ' + έξής, π + έ = φ / ph)
- Λέμε ορθά “Ε**φ**ορος”, “Ε**φ**ορία” και “έ**φ**ιππος” κ.τ.ό., αντί για “ε**π**ορία” (< έπ' + ό-ρῶ, π + ό = φ / ph) και έ**π**ιππος (< έπ' + ίππος, π + ί = φ / ph) κλπ.

Όποιος όμως σήμερα μαθαίνει νέα ελληνικά με μονοτονικό σύστημα δεν καταλαβαίνει γιατί είναι τόσο “περίεργη” η κατασκευή λέξεων σύνθετων με τον παραπάνω τρόπο. Ούτε βέβαια μπορεί να πλάσει άλλες, μελλοντικές, αν του γεννηθεί τέτοια ανάγκη. Μπορεί να έχει ακούσματα των ορθών παραπάνω λέξεων, αν τυχόν είναι γηγενής (“γέννημα-θρέμμα” Έλληνας εδώ). Ωστόσο θα ήταν ανυπόφορα *δυσβάσταχτο* για κάποιον *αλλοδαπό* να απομνημονεύσει (αποστηθίσει) έναν ατέλειωτο σωρό λέξεις πολλές με περίεργη γραφή και προφορά, αν στερείται στοιχειώδους γνώσεως πνευμάτων και ετυμολογίας. Δηλαδή το μονοτονικό σύστημα *δυσκολεύει*—ίσως ανυπέβλητα κιόλας—κάποιον *αλλοδαπό* να μάθει σωστά τα νέα ελληνικά!

Παρόμοια η *υπογεγραμμένη* στην κατάληξη “**α**” δηλώνει αδιαμφισβήτητα και καθορίζει με σαφήνεια ότι πρόκειται για πτώση *δοτική* στην λέξη “παρουσία” (“ η ορκωμοσία των νέων Υπουργών έλαβε χώρα παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας ”), αλλά η έλλειψη της υπογεγραμμένης στο “ σύγχρονο ” μονοτονικό σύστημα θα προκαλέσει βέβαια τουλάχιστον *απορία* σε κάθε νέο παιδί, που μαθαίνει στο σχολείο συντακτικό και ορθογραφία ελληνικών: Θα δικαιούται—και με το παραπάνω—να *πλανηθεί* το παιδί, να θεωρήσει λανθασμένα ότι πρόκειται για χρήση πτώσεως ονομαστικής ή αιτιατικής (αδικαιολόγητη από πλευράς συντακτικού)!

Η Αβεβαιότητα ως προς την σύνταξη της γλώσσας—δηλαδή στο Πώς χτίζουμε φράσεις και ισχυρισμούς—ειδικά στα νέα παιδιά, που εκπαιδεύονται, θα επιφέρει στα ίδια οπωσδήποτε και *δυσκολία έκφρασης επιχειρημάτων*. Τελικά, θα τους επιφέρει δυσκολία να

συλλογιστούν σωστά: στην Σημειωτική, η αμφισημία ή Αβεβαιότητα αληθούς νοήματος των “σημείων” προκαλεί πρόβλημα να βάλουμε στην ορθή σειρά τα ίδια τα “σημαινόμενα”. Δηλαδή μας δυσκολεύουν να σκεφτόμαστε, να στοχαζόμαστε, να εξυψώνουμε το μέσα μας πνεύμα το ανθρώπινο πιο πάνω...

Επιβλήθηκε το μονοτονικό σύστημα με Νόμο, ή, ακριβέστερα, με τροπολογία σε άσχετο νομοσχέδιο, έτερο: συγκεκριμένα στον Ν. 1228 / 30.01.1982 (ΦΕΚ Α' 15 / 11.02.1982, Κύρωση Προεδρικής Πράξης “Περί εγγραφής μαθητών στα Λύκεια...”). Και μάλιστα η τροπολογία αυτή κατατέθηκε αιφνίδια προς συζήτηση στο Κοινοβούλιο τον Ιανουάριο 1982 σε μεταμεσονύκτια ώρα, με τρόπο, που θυμίζει κάπως το Πώς ενεργούν και το Πώς κινούνται “οι κλέφτες” (χωρίς διαύγεια, χωρίς διαφάνεια, αλλά στα κρυφά και “στα μουλωχτά”), κατά την λαϊκή έκφραση! Απαιτήθηκε η πλειοψηφία των εκείνη την στιγμή παρόντων Μελών του Κοινοβουλίου μονάχα (30), αλλά αγνοούμε αν τυχόν είχε προϋπάρξει ή όχι κάποιου είδους προσυνεννόηση ή “μεθόδευση” μεταξύ τους για υπερψήφιση του μονοτονικού.

Κάποιοι, τότε προσφάτως εκλεγέντες να άρχουν της χώρας, είχαν πέσει με τα μούτρα στην απόλαυση της Δυνατότητας για κάποιες μικρές αυθαιρεσίες, την οποία σχεδόν πάντοτε δίδει το έκαστοτε σύστημα διακυβέρνησης κρατών στους κυβερνώντες §: είχαν αυτοί επαναπατρισθεί μετά από μακρά εξορία (ή και αυτο-εξορία), κατά την οποία δεν έδιναν κάποιον αγώνα—με κίνδυνο φυσικής παρουσίας τους εδώ—υπέρ της αποκατάστασης της Δημοκρατίας. Αντίθετα εκεί, στο εξωτερικό, κατά την αυτοεξορία τους επιδίδονταν σε κοσμικές δραστηριότητες συνήθως “ήδεις”, όπως συνεντεύξεις, δημόσιες σχέσεις, τεκνοποιία, ζείμπικα σε μπουζούκια κλπ. Λογικό ήταν να μην πολυ-θυμούνται όσα είχαν μάθει (;) στο σχολείο οι άνθρωποι (οι κυβερνώντες το 1982) σχετικά με τόνους και πνεύματα: Οπότε σκέφτηκαν μέσα σε Μία (1) νύχτα μόνο να καταργήσουν μερικές Χιλιετίες γλωσσικής ιστορίας και συνέπειας από την εποχή των αλεξανδρινών φιλολόγων και εξής!

§ όμως για αποτελεσματικότερη ενάσκηση εξουσίας υπέρ του εθνικού γενικότερου συμφέροντος. Όχι για σκοπούς έτερους

Τελικά τα κατάφεραν μια χαρά: στο εξής όσοι μαθαίνουν νέα ελληνικά—είτε Ελληνόπουλα είτε αλλοδαποί—θα *δυσκολεύονται* να αντιληφθούν Γιατί και Πώς πλάστηκαν σύνθετες λέξεις με “φ”, “θ” ή “χ” μέσα τους. Θα απορούν επίσης τι στο καλό γυρεύουν διάφορες λέξεις “ξεκάρφωτες” σε πτώση ανεξήγητη (ονομαστική ή αιτιατική) μέσα σε κείμενα ή φράσεις επίσημες, που δεν συγχωρούν συντακτικές ατασθαλίες και λάθη. Οι επόμενες γενιές θα δυσκολεύονται αέναα να δημιουργήσουν νέες σύνθετες λέξεις στο μέλλον, όποτε θα παραστεί για τέτοιες (λέξεις) αδήριτη ανάγκη, τεχνολογική ή άλλη. Οπότε η γλώσσα η νέα ελληνική θα *πάψει να είναι ζωντανή, θα πάψει να εξελίσσεται*.

[Ιστορική Γραφή άλλων γλωσσών, Νεότερων](#)

Κατ’ αντιδιαστολή με την επιβολή μονοτονικού στην Ελλάδα, για δήθεν “απλοποίηση” της γλώσσας, αξίζει να σημειώσουμε ότι *καθόλου δεν* επιχειρείται κάτι αντίστοιχο στην γραφή της αγγλικής γλώσσας, η οποία διατηρεί την *ιστορική της ορθογραφία*: την λέξη για τον γείτονα – *neighbor(u)r* κανείς δεν θα αποτολμούσε καν να προσπαθήσει να την απλοποιήσει σε λ.χ. “*nay-bore*” χωρίς να καταστεί γελοίος και γραφικός!

Η γαλλική γλώσσα προστατεύεται από κακοποιήσεις δια Νόμου. Οι εκεί Αρχές δεν απαντούν καν σε αλληλογραφία, αν η τελευταία περιέχει λέξεις ξένες, αδόκιμες ή λανθασμένες. Υπάρχουν Συλλογικά Όργανα—αποτελούμενα από φιλόλογους, γλωσσολόγους και άλλους *έπαϊοντες*—θεσμοθετημένα, τα οποία *ομόφωνα* μόνον προτείνουν αλλαγές της “ορθής γραφής” και μετά από ώριμη περίσκεψη πολλή και αιτιολόγηση. Δεν αλλάζει η χρήση των γαλλικών τονικών συμβόλων (*accent grave, aigu & circonflexe, tréma, cédille*) *έν μιᾷ νυκτί* από νυσταλέους βουλευτές, αιφνιδιασμένους από μια τροπολογία (που κατατέθηκε Νύχτα, αναπάντεχα ή απροσδόκητα, τελευταία στιγμή) με πλειοψηφία επί 30 παρόντων βουλευτών μόνον...

Κακοποιήσεις πολλαπλές της Γλώσσας και όχι μόνο...

Εδώ όμως, μια χαρά πέτυχε η *επιβολή* απλοποίησης ή αλλοίωσης. Συνοδεύτηκε, μάλιστα, αυτή από μεγάλη *Χαρά μαθητών* μέσης εκπαίδευσης, που έτυχε να ήταν υποψήφιοι για εισαγωγικές εξετάσεις στα Α.Ε.Ι. κατά την θέσπιση του μονοτονικού: Θεώρησαν οι μαθητές ότι έτσι θα είχαν βέλτιστες πιθανότητες επιτυχίας προσωπικής, αλλά εις βάρος της προοπτικής της χώρας για συνέχιση ανέλιξης σε επίπεδο πνευματικό και πολιτιστικό. Τελικά, μήπως είμαστε άξιοι της μοίρας μας, αφού αποδεχόμαστε αγόγγυστα και αδιαμαρτύρητα τις προσβολές της ελληνικής μας γλώσσας, αλλά και της ίδιας *της ελληνικής μας υπόστασης* αυτής καθαυτής, της "Ελληνικότητάς" μας ;!

Κάποιες διεθνείς προσωπικότητες με εγνωσμένη ισχύ πολιτική και εξίσου γνωστό *ανθελληνισμό*, λ.χ. ο Henry Kissinger, από παλιά θα επιθυμούσαν διακαώς να γκρεμίσουν το μοναδικό εκείνο Οικοδόμημα, που πάνω του βασιζόταν στέρεα η ελληνική Υπόσταση, η ελληνική Ύπαρξη: την ελληνική *Παιδεία*, την ελληνική *Γλώσσα*, την ελληνική *Σκέψη*, τον τρόπο συλλογισμού μας, την έμφυτη Αριστοτέλεια Λογική μας. Τον Κοινό Νου του Έλληνα θέλαν όλοι οι Ανθέλληνες να χτυπήσουν.

Σκοτώστε την εκπαίδευση—σκέφτονται οι ανθέλληνες—και οι μελλοντικές γενιές θα είναι "μια χαρά, κουτές, χαζές και απόχαζες" (βολικά χαζές για τα δικά τους, ξένα συμφέροντα) ! Εκπαιδεύεται *μήπως* και κατηχείται η νεοελληνική μας κοινωνία εδώ και πολλές δεκαετίες να σκέφτεται λιγότερο και να αποχαυνώνεται ;! Αναρωτιέμαι, απλώς!

Η ελληνική γλώσσα έχει αρχίσει από καιρό να υφίσταται κατ' επανάληψη και κατ' εξακολούθηση βιασμό. Το πρώτο καρφί στο φέρετρο μπήκε με τον Ν. 1228 / 82. Την συνέχεια και την βλέπουμε και την βιώνουμε—με ολοένα αυξανόμενο δέος, αγωνία και, πλέον, με *Τρόμο*—καθημερινά. Λέξεις κακοποιούνται, επειδή ουδείς κάνει τον κόπο να θυμηθεί ότι τα ουσιαστικά, οι *μετοχές* κ.τ.ό. *κλίνονται* κανονικά και *υποχρεωτικά* στα ελληνικά. Δηλαδή ότι δεν είναι άκλιτα μόρια: Μέρα και νύχτα πικραίνομαι, όταν ακούω στα νοσοκομεία

αδαείς, αμόρφωτους και αγράμματους ανθρώπους να λένε: « η συνταγή της **Εφημερεύων** (sic) γιατρού » [ενν. "της Εφημερεύουσας"], ή ακόμη και νοσηλευτικό και παραϊατρικό προσωπικό να ασχημονεί γλωσσικά: « κάλεσε **τους Εφημερεύων** (sic) να έρθουν επείγόντως » [ενν. "τους Εφημερεύοντες"]. Πολλοί ψάχνουν νύχτα, βαθιά νυχτωμένοι και οι ίδιοι, να βρουν την « λίστα με **τα Διανυκτερεύων** (sic) Φαρμακεία της Αττικής » [ενν. "τα διανυκτερεύοντα"].

Δεν είναι όμως μονάχα οι μετοχές, εναντίον των οποίων *ασελογούν* πολλοί στις μέρες μας και μάλιστα αναίσχυντα. Είναι και κάποιοι αγράμματοι ομογενείς, που έμαθαν στην ξενιτιά γλώσσες ξένες μεν άπταιστα, αλλά *όχι επαρκώς την μητρική* τους ελληνική λαλιά· ίσως, δυστυχώς, να πήγαιναν στο σχολείο για ελληνικά ελάχιστα, λ.χ. μια φορά την εβδομάδα και για μια ώρα μονάχα. Έμαθαν έξω αυτοί, λοιπόν, ότι προφέρεται ως " Z " (ζήτα) στα γερμανικά το γράμμα –s– ανάμεσα σε δύο φωνήεντα ή και ως αρχικό λέξεως.

Όμως στα ελληνικά το δικό μας γράμμα " σ " (σίγμα) αναπαριστά *Πάντοτε φθόγγο Σ !* Δεν αλλοιώνεται ούτε παραλλάσσεται σε Ζήτα, όπως πρόσφατα επιμένουν να προφέρουν το ρήμα "αρέσω" λανθασμένα ως: " *αρέζω* " (λ.χ. " μου *αρέζει* [sic] " κ.τ.ό.). *Παρακαλούνται* οι βιαστές της γλώσσας να *παύσουν* την κακοποίηση, ώστε τελικά να τους δοθεί άφεση, χάρη και να συνεχίσουμε όλοι να ζούμε στην εδώ χώρα αρμονικά και σε συνεννόηση με λόγο *ευπρεπή* αναμεταξύ μας... Μονάχα ΣΙΓΜΑ υπάρχει στο ρήμα *αρέσω* (από τις αρχαιοελληνικές λέξεις: *ἀρέσκω, ἀρέσκεια, ἀραρίσκω*) !

[Κρατική γλωσσική "συμβολή"...](#)

Η γλωσσική κακοποίηση ξεκίνησε σαν από σπόρους μύκητα, *σαν μούχλα*, που επεκτείνεται και *διαβρώνει*, ακόμα και μέσα σε δομές διοίκησης του κράτους, όπως σε Υπουργεία, σε Επιτελεία και αλλού. Εκεί κατάφεραν να χωθούν διορισμένες (και διορισμένοι) δακτυλογράφοι από παλιά, "*ιδιαίτερες*", γραμματείς και άλλο προσωπικό εκπαίδευσης κατώτερης ή μέσης. Όλο αυτό το προσωπικό εκεί είχε Πολλά καθήκοντα: δυστυχέστατα, όχι μόνο να

φτιάχνει για τους Προϊσταμένους καφέδες (ή και να τους πίνει κιόλας το ίδιο πολλές φορές), όχι μόνο να κρατάει τα ραντεβού ή να απαντάει σε τηλέφωνα κ.τ.ό., αλλά, επιπλέον, καθήκοντα “να αναγνώσκει” κιόλας από πάνω (τουλάχιστον “να επιχειρεί να αναγνώσει”, κάποιες μάλιστα φορές ακόμα και επιτυχώς). Τι να αναγνώσκει; Μα, φυσικά, εγκυκλίους, νομοθετήματα και άλλα κρατικά έγγραφα.

Βλέπετε, οι στην Ελλάδα κεφαλές, που άρχουν του κράτους ή που εκπροσωπούν τους εκλογείς τους, συχνά πυκνά *βαριούνται* θανάσιμα να διαβάσουν κείμενα σοβαρά και δεσμευτικά, όπως ας πούμε Μνημόνια: Έτσι έχουμε φτάσει να *υπερψηφίζουν* βουλευτές Μνημόνια *χωρίς* να τα έχουν καν αναγνώσει**, παρόλο που μάλλον αυτό θα ήταν καθήκον τους, νομίζω. Άραγε οι βουλευτές, που υπερψήφισαν Μνημόνια, βασίστηκαν στις ιδιαίτερες και στις γραμματείς τους, οι οποίες έδωσαν μια προφορική “συνοπτική ιδέα” σε έκαστο βουλευτή μετά από υποτιθέμενο διάβασμα του νομικού ή οικονομικού τεχνικού κειμένου;!

Και είμαστε βέβαιοι ότι έκαναν τον κόπο πράγματι να διαβάσουν το Μνημόνιο και τα Νομοσχέδια οι δακτυλογράφοι, οι ιδιαίτερες και οι γραμματείς, κάποιες φορές απόφοιτοι ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων χαμηλής εκπαιδευτικής βαθμίδας; Ακόμη και αν πράγματι διάβασαν τις εκατοντάδες σελίδες έκαστου Μνημονίου, μπόρεσαν άραγε να καταλάβουν τα πάντα λεπτομερώς; Και, τελικά, είχαν την απαιτούμενη *αφαιρετική νοητική ικανότητα*, ώστε να φτιάξουν συνοπτική περίληψη “Καλή”; Με αυτήν την περίληψη άραγε γνωμοδότησαν στον προϊστάμενό τους–βουλευτή: “ναι, καλό είναι το Μνημόνιο, υπερψήφισέ το, σε παρακαλώ”;! Άραγε μήπως εκλέγουμε εκπροσώπους μας στο Κοινοβούλιο κατά το Σύνταγμα, ώστε αυτοί να υπερ– ή να κατα– ψηφίζουν νομοθετήματα, που δεν έχουν καν διαβάσει ποτέ, αλλά υπακούοντας σε συμβουλές ή γνώμες της διορισμένης γραμματέως ή της ιδιαίτερας τους; Αυτή η ιδιαίτερα μήπως εκπροσωπεί *de facto* τελικά τους εκλογείς, που ψήφισαν εκπροσώπους σε εθνικές εκλογές;!

** Το Αν θα τα κατανοούσαν κιόλας Μετά από τυχόν ανάγνωση είναι άλλο θέμα

Κάποιοι άλλοι βουλευτές έβαζαν υπογραφή σε νομικά κείμενα «για άλλους» (*sic*), οι οποίοι μετά επιχείρησαν να αποποιηθούν ευθυνών τους, με την αιτιολόγηση ότι δεν ήταν δική τους η υπογραφή! Άραγε στην γλώσσα μας “υπο-γράφει” κάποιος άλλος, έτερος με άλλου ονοματεπώνυμο κάτω από ένα κείμενο που δεν δεσμεύει τον ίδιο;! Γράφω από κάτω από ένα κείμενο το ονοματεπώνυμό μου εγώ ο ίδιος, δηλ. πράγματι “υπο-γράφω” ή μήπως πρέπει να ξεκινήσουμε να χρησιμοποιούμε νέο όρο, ταιριαστό: “έτερογράφω” (και, αντί “υπογραφής”, τον όρο “έτερογραφή”);!

Στην Αττική ζει συνολικά ο μισός περίπου πληθυσμός της Ελλάδας. Πολλοί Έλληνες λοιπόν χρησιμοποιούν το **μετρό** και τα υπόλοιπα μέσα μεταφοράς εκεί. Για να μπορέσουν νόμιμα να επιβιβαστούν και να φτάσουν στον προορισμό τους, υποτίθεται ότι οφείλουν πρώτα-πρώτα να ...«**Ακυρώσουν**» το εισιτήριό τους σε «**Ακυρωτικό**» μηχανήμα, μπαίνοντας στον Σταθμό...!!! Αν τυχόν ταξιδέψουν κατά λάθος με εισιτήριο, που δεν το είχαν “ακυρώσει”, τότε υποτίθεται ότι είναι παραβάτες και πληρώνουν πρόστιμο. Δηλαδή ταξιδεύει νόμιμα κανείς μονάχα με «Ακυρωμένο» εισιτήριο, δηλ. με Άκυρο εισιτήριο! Πουθενά στον κόσμο ολάκερο δεν έχω ματα-ξανακούσει παρόμοια *Ανοησία*: Ο επιβάτης με εισιτήριο, δηλαδή, να θεωρείται παραβάτης, αν δεν το ακυρώσει πρώτα· αντίθετα, να θεωρείται νομιμότατος και σωστός όποιος ταξιδεύει με ένα Άκυρο εισιτήριο.

Φαντάζομαι ότι, όταν είχε θεσπιστεί το τρέχον σύστημα στο κράτος μας, θα συνέταξε τον σχετικό κανονισμό μεταφορών^{††} κάποια δακτυλογράφος ή γραμματέας ή ιδιαίτερα Υπουργού, απόφοιτος εξαταξίου Γυμνασίου (ή παρεμφερούς εκπαιδευτηρίου), η οποία αγνοούσε την ελληνική λέξη: «**Επικυρώνω** »! Στην Ελλάδα την σύγχρονη, λοιπόν, εγκρίθηκε και τέθηκε σε ισχύ—και συνεχίζει ακόμα και σήμερα να ισχύει—νομικό κείμενο που απαιτεί από τους επιβάτες να *αχρηστεύουν* τα εισιτήριά τους (“ακυρώνοντάς” τα). Κανείς δεν σκέφτηκε να αποκαταστήσει επί το ορθόν το πνεύμα και το γράμμα του κειμένου με τις λέξεις «εισιτή-

^{††} ή Νομοσχέδιο ή Προεδρικό Διάταγμα ή εγκύκλιο ή Υπουργική Απόφαση ή άλλο νομικό κείμενο

ριο “ΕΠΙΚΥΡΩΜΕΝΟ”». Τόσο πολύ “λογία” και βαθυστόχαστη λέξη είναι άραγε η “Επικυρώνω”, που κανείς από όσους άρχουν του κράτους σε ανώτατες θέσεις (είτε αιρετές είτε διοικητικές) δεν κατάφερε να την σκεφτεί καν; Και αν είναι έτσι, μήπως άραγε δεν δικαιολογούνται οι αμοιβές τους οι μάλλον Υψηλές ;!

Άλλη κακοποίηση της Λογικής: σ’ όλο τον κόσμο παίρνει κανείς « Μετα–πτυχιακό » τίτλο σπουδών **μετά από** (προγενέστερη) λήψη του πτυχίου του. Δηλαδή, πρώτα λαμβάνει χώρα η αποφοίτηση από την πανεπιστημιακή Σχολή με λήψη πτυχίου από αυτήν και, φυσικά, μόνον *Μετά, Έπειτα*, ξεκινούν οι σπουδές οι “ Μετα–πτυχιακές ”. Οι τελευταίες ίσως να καταλήξουν σε απονομή Μετα–πτυχιακού τίτλου σπουδών (αν δηλαδή ο υποψήφιος επιτύχει σε κατάλληλη δοκιμασία είτε εξετάσεων είτε εκπόνησης εργασίας / μελέτης κλπ.). Δεν κακοποιείται και δεν βιάζεται λοιπόν στην δική μας χώρα και η Γλώσσα, όπως άλλωστε και η Λογική (η Κοινή Λογική, ο Λόγος, ο Κοινός Νους) κάθε μία φορά, που λαμβάνει **διδακτορικό τίτλο Ιατρικής Σχολής** κάποιο πρόσωπο, που δεν είχε καν *ενωρίτερα* αποφοιτήσει από την Ιατρική Σχολή...;! Δηλαδή, στην χώρα μας έχει την Δυνατότητα μία ωραιότατη Νηπιαγωγός να αναγορεύεται “Διδάκτωρ Ιατρικής Σχολής” (και μάλιστα από Πανεπιστήμιο καθιερωμένο από παλιά, Πανεπιστήμιο με κύρος ιδιαίτερο) χωρίς καν να έχει εκείνη την χρονική στιγμή πτυχίο Ιατρικής (δηλ. χωρίς τις αντίστοιχες προπτυχιακές γνώσεις Ιατρικής) με την δικαιολογία ή το *πρόσχημα* ότι ήδη έχει *Κάποιο* πτυχίο άλλο, λ.χ. “πτυχίο Νηπιαγωγού” : το θέμα είναι αν έχει και το Δικαίωμα κιάλας (ηθικά) !

Και βέβαια, για να μπορέσει να αναγορευτεί “Διδάκτωρ Ιατρικής” μία δεδομένη Κυρία, που ήταν κάποτε κάπου Νηπιαγωγός, φυσικά έχει θεσπιστεί στα Ελληνικά Πανεπιστήμια φωτογραφική διάταξη, που δίνει την ίδια επακριβώς δυνατότητα σε κάθε άλλον απόφοιτο Σχολής Άσχετης να αναγορεύεται Διδάκτωρ Επιστήμης Ξετης, της οποίας δεν γνωρίζει καν τα βασικά σε επίπεδο ούτε προπτυχιακό! Άραγε παραβιάζεται *μονάχα* το *λεκτικό* πρόθεμα “Μετα–” της λέξεως “Μεταπτυχιακός” (τίτλος) στην ελληνική γλώσσα, ή μήπως τελικά στην χώρα μας έχουμε χάσει *κάθε μέτρο*, την Κοινή Λογική, άλλως έχουμε χάσει τα ...“αυγά και τα πασχάλια” ;!

Σκέψεις για το Μέλλον

Μήπως η νεοελληνική μας κοινωνία έχει αποτελέσει Στόχο, μήπως εδώ και δεκαετίες επιχειρείται ο με κάθε τρόπο εκφυλισμός της νοητικά, πνευματικά;! Μήπως κάποιοι θέλουν να χάσει τον Κοινό Νου και το αισθητήριό της η κοινωνία μας, ώστε να γίνεται αυτή έρμαιο όσων λαοπλάνων απατεωνίσκων προσπαθούν με σοφιστείες να αποσπάσουν την ψήφο, συνήθως τάζοντας τον ...Ουρανό με τ' Άστρα;! Μήπως συμφέρει κάποιους να μην μπορούμε να γράψουμε σωστά την γλώσσα και να μην αντιλαμβανόμαστε πλήρως την ουσία των ήδη υπαρχόντων ελληνικών κειμένων (είτε αρχαίων είτε απλώς παλαιών); Μήπως επίκειται Κατοχή της χώρας μας, είτε Οικονομική είτε έτερης μορφής, οπότε θα βολεύει και θα συμφέρει κάποιους να είναι νωθρός και αμβλύνους ο λαός; Μήπως θα βόλευε ακόμη περισσότερο τους φαύλους να καταργηθεί ολωσδιόλου ακόμη και το ελληνικό αλφάβητο, δήθεν για λόγους παγκοσμιοποίησης, απλοποίησης και καινοτομίας;

Στον τόπο μας γνωρίσαμε Κατοχή, Ερήμωση, Καταστροφή, Σκλαβιά και Εξανδραποδισμό εδώ και πολλές χιλιετίες. Είχαμε τις εναντίον μας εκστρατείες Περσών, αλλά και τις Ρωμαϊκές λεγεώνες, των οποίων επικρατήσαμε^{##} χάρη στην ισχύ του πνεύματος. Πέρασε από αυτόν τον τόπο ένας άκρατος θεοκρατισμός βυζαντινός, που ήταν απόλυτα εχθρικός σε ο,τιδήποτε "εθνικό", όπως πέρασαν και τέσσερις αιώνες Τουρκοκρατίας, αλλά και η γερμανική κατοχή: Επιζήσαμε όλων των πιο πάνω δεινών, ακόμη και με Εφιάλτες και άλλους προδότες— άλλους διαβόητους και άλλους άσημους— αρκετούς, αλλά είχαμε πάντοτε την Ελληνικότητά μας, την γλώσσα μας, το κοφτερό μας μυαλό ή διάνοια ή *ευφυΐα* (ή, τέλος πάντων, Λόγο τόσο με έννοια Αριστοτέλειας Λογικής όσο και γραπτού λόγου–γραπτής αποτύπωσης της γλώσσας).

Στα χρόνια μας, δυστυχώς, ένας "Όφισ" φαρμακερός όσο και αδιόρατος μεθοδεύει την οριστική και την δια παντός εξολόθρευσή μας, χωρίς να ορθώνει λόγχες αυτήν την φορά,

^{##} *Graecia capta ferum victorem cepit* [Οράτιος ή Quintus Horatius Flaccus (65–8 π.Χ.): η υπόδουλη Ελλάδα κατέκτησε τον άγριο κατακτητή της]

ούτε ανάστημα, χωρίς να χύνεται αίμα · ο Όφισ έρπει βραδέως και με κινήσεις καλά προμελετημένες, προκαλυμμένος πίσω από βολική ελαφρότητα και ωχαδερφισμό δικό μας.

Ετοιμάζεται να επιφέρει το ιοβόλο του *δήγμα*, εκτός κι αν ήδη τα κατάφερε χωρίς καν να το έχουμε πάρει είδηση, ως υπό την επήρεια μέθης, σαγήνης, πνευματικής αποχαύνωσης και χαλάρωσης ηδονικής. Μας χορήγησαν βαθύτατη γενική "αναισθησία" διάφοροι άρχοντες-οινοχόοι με κρασί μεθυστικό: «λεφτά Υπάρχουν», «Success story», «του χρόνου βγαίνουμε από το Μνημόνιο», «το ευρώ είναι δικό μας εθνικό νόμισμα» και με άλλα πολλά αφηγήματα και μυθεύματα, κοινώς 'παραμύθια'.

Όσοι Ζωντανοί απομένουμε οφείλουμε να σημάνουμε **Συναγερμό: Ηχήστε οι Σάλπιγγες!** Διαφορετικά, όλοι μαζί θα πρέπει να δωρίσουμε στην λησμονιά τον Ύμνο του Διονυσίου Σολωμού και, αντ' αυτού, ν' αρχίσουμε όλοι μαζί με μια φωνή να σιγο-απαγγέλλουμε θρηνώντας τον στίχο αλλουνού ποιητή τρανού, του Δάντη, από την Θεία Κωμωδία: "*Lasciate ogne speranza, voi ch' intrate*" (All hope abandon, ye who enter here). Στην δική μας λαλιά, αν βέβαια αυτή ακόμα απομένει τότε, θα μπορούσε να το αποδώσει κανείς ως:

"Εγκαταλείψτε κάθε ελπίδα σεις, που εισέρχεσθε"

[Dante Alighieri, Inferno, Canto III].—

4^η Φεβρουαρίου 2017

Ιούλιος Πετράρχης